

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

בפני כבוד השופט אמיר ויצנבליט

התובעת פלונית

נגד

הנתבע פלוני

בשם התובעת: עו"ד עדי ולדמן ועו"ד שמרית קאירי
בשם הנתבע: עו"ד אסף לוטן

פסק דין

1. התובעת והנתבע הם עורכי-דין. עניינה של התביעה בטענות להטרדה מינית, לשון הרע ופגיעה בפרטיות אשר התובעת מפנה כלפי הנתבע.

2. על-פי הנתען בכתב התביעה, לתובעת ולנתבע היכרות על רקע מקצועי, מתיקים בתחום דיני העבודה שבהם ייצגו בעלי דין שונים. בכתב התביעה מיוחסים לנתבע שישה מעשים שלפי הנתען הם בגדר הטרדה מינית, כדלקמן ולפי סדר הבאת הדברים בכתב התביעה:

(א) לפי הנתען, בסביבות חודש מאי 2016 התקשרה התובעת אל הנתבע על מנת לקבל את עמדתו לארכה לקיום הליכים מקדמיים בתיק אשר בו הם ייצגו בעלי דין שונים. לדברי התובעת, הנתבע השיב לה במענה לבקשת הארכה: "תגידי את יוזמת או בעלך? את אוהבת למטה או למעלה". התובעת טוענת כי דברים אלו הותירו אותה בהלם מוחלט, ולדבריה לאחר שהתעשתה אמרה לנתבע: "דיי, אתה מאשר ארכה?". הנתבע השיב "כן", והתובעת ניתקה את השיחה. התובעת טוענת בכתב התביעה כי לאור הבושה והמבוכה שחשה, היא לא שיתפה את בעלה ואת מעסיקה בדברים.

(ב) לפי הנתען, לאחר זמן מה, התובעת פגשה את הנתבע באופן אקראי בבית הדין לעבודה. לטענת התובעת, הנתבע פנה אליה ואמר לה: "מזה נהיית כזו כוסית, נהיית אמא עשה לך טוב". התובעת, לדבריה, שתקה ועזבה את המקום.

(ג) לפי הנתען, ביום 19.1.2018 נכחה התובעת בחתונה שבה נכח גם הנתבע. התובעת הגיעה לאירוע בליווי בעלה. לדברי התובעת, הנתבע פנה לתובעת כשזו ניגשה לבדה לבר, וכינה אותה "כוסית".

(ד) לטענת התובעת, ביום 24.1.2018 בשעות הערב, הנתבע שלח אליה, בלשונה, "הודעה בעלת אופי מיני מובהק המתייחסת לקיום אורגיה ללא בעלה אשר נחזית לבדיחה" (סעיף 27 לכתב

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

התביעה). לפי נספחי כתב התביעה, הנתבע שלח לתובעת את המסרון הבא (עמ' 26 לקובץ כתב התביעה):

"שכן מגיע לשכן עם פיסת נייר ועט ושואל: "האם אתה רוצה להשתתף באורגיה?"
השכן עונה "כן", אבל מי עוד יהיה שם?
- אני, אתה ואשתך,
- לא לא לא אני לא מסכים...
- בסדר אז אני מוחק אותך..."

לטענת התובעת, היא הציגה את ההודעה לבעלה, וזה שלח לנתבע מסרון באמצעות המכשיר הסלולארי של התובעת, כדלקמן: "[שם הנתבע] מזה ההודעות האלה שאתה שולח לאשתי – פעם אחרונה!". הנתבע השיב לכך: "חחחחחחח".

(ה) לפי הנתבע, לאחר האירועים שתוארו לעיל, התובעת שיתפה בדבר את מעסיקה, והוסכם ביניהם שהתובעת תפסיק לטפל בתיקים שבהם מייצג הנתבע. אולם לדברי התובעת, ביום 30.5.2018 היא נאלצה להופיע בדיון בבית הדין האזורי לעבודה בהליך שבו מייצג הנתבע, שכן מעסיקה לא יכולה להתייצב בדיון במקומה. לטענתה, באולם בית המשפט וטרם כניסת השופטת, אמר הנתבע ללקוחו: "ראית את הכוסית הזאת, אין, מאז שהפכה לאמא נהייתה כוסית, מה זה הדבר הזה". לפי הנתבע, לאחר מכן הנתבע פנה לתובעת ואמר לה: "תאמיני לי אם לא הייתי נשוי ואת לא היית נשואה...". לטענת התובעת, היא קטעה את דבריו. לטענתה, לאחר שתם הדיון היא יצאה מבית המשפט כשהיא מבווישת ומושפלת.

(ו) לפי הנתבע, ביום 13.6.2018 שלח הנתבע לתובעת מסרון, בלשון התובעת, "אשר הכילה תמונה בה מופיעה המילה "זיון" (סעיף 37 לכתב התביעה). מדובר בצילום החלטה של בית משפט שניתנה בפתקית, ושבה נכתב: "אין הצדקה לזיון במעמד צד אחד", ובאותו יום ניתנה על גביה החלטה נוספת בפתקית שבה נכתב: "החלטה זאת מבוטלת בשל טעות בהדפסה" (מוצג ו' לתיק המוצגים מטעם התובעת). התובעת השיבה להודעה זו במסרון שבו כתבה: "תלונה בדרך נגדך".

3. לפי המתואר בכתב התביעה, בגין המעשים האמורים הגישה התובעת נגד הנתבע תלונה לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין. לדבריה, הנתבע צירף לתגובתו לתלונה תצהיר של עורך-דין אחר (אשר יכולה להלן – מ'), אשר הצהיר כי הנתבע סיפר לו שבעלה של התובעת נוהג כלפיה באלימות וכי למעשה התובעת היא אישה מוכה. לטענת התובעת, מדובר בשקר. בתצהיר זה רשם מ':

"3. זכור לי, כי באחד הימים ש[הנתבע] ואנוכי היינו יחד בכניסה של בית משפט ברחוב שוקן בת"א ועברה שם עו"ד שאיני מכיר, אמר לי [הנתבע] כי מדובר בחברה לעבודה שסיפרה לו כי בעלה נוהג כלפיה באלימות".

התובעת טוענת כי הדברים שאמר הנתבע ל-מ' הם בגדר לשון הרע ופוגעים בפרטיותה.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

4. התובעת תובעת מן הנתבע פיצוי בסך 120,000 ש"ח בגין המעשים שתוארו לעיל ואשר מהווים לשיטתה הטרדה מינית. בגין הדברים שאמר הנתבע ל-מ' כפי שהדבר משתקף בתצהירו הנזכר של מ', נתבע פיצוי בסך 50,000 ש"ח בגין לשון הרע ו-30,000 ש"ח בגין פגיעה בפרטיות. עוד עותרת התובעת כי בית המשפט יפסוק פיצוי בגין נזק לא ממוני על דרך האומדן. כן מבוקש שבית המשפט יורה לנתבע להתנצל על מעשיו. סכום התביעה הוא 200,000 ש"ח.

5. הנתבע משיב בכתב הגנתו לטענות שהופנו כלפיו כדלקמן, בהתאם לסדר הדברים כפי שהובאו לעיל:

(א) אשר לאמירה שיוחסה לנתבע בשיחה הטלפונית שבה ביקשה התובעת ארכה – הנתבע מכחיש את הטענה.

(ב) אשר לאמירה שיוחסה לנתבע בפגישה האקראית בבית הדין לעבודה – הנתבע מכחיש את הטענה.

(ג) אשר לאמירה שיוחסה לנתבע באירוע החתונה – הנתבע מכחיש את הטענה.

(ד) אשר לשליחת המסרון הראשון לתובעת – הנתבע טוען כי מדובר "בבדיחות וואצאפ קונבנציונאליות" (בלשונו בסעיף 24 לכתב ההגנה) אשר נשלחות באורח תדיר, וכי הוא שלח הודעה זו לרבים נוספים.

(ה) אשר לאמירות המיוחסות לנתבע בפתח הדיון בבית הדין האזורי לעבודה ביום 30.5.2018 – הנתבע טוען כי לזיכרונו הוא החמיא לתובעת. הנתבע טוען שלא זכור לו שימוש במילה "כוסית". הנתבע טוען כי הדיון התנהל באווירה טובה, וכי נכחו באולם שני אנשים נוספים, שהם עורך-דין אחר וקלדנית.

(ו) אשר לשליחת המסרון השני לתובעת – הנתבע טוען כי מדובר בבדיחה שנשלחה לנמענים רבים נוספים, לרבות למעסיק של התובעת, וכי מדובר בבדיחה "קונבנציונאלית" (בלשונו בסעיף 27 לכתב ההגנה). הנתבע טוען כי לאחר משלוח המסרון לתובעת, התקשר אליו בעלה של התובעת וגידף אותו.

אשר לטענות התובעת בקשר ללשון הרע ופגיעה בפרטיות בדברים שאמר ל-מ' ואשר תצהירו הוגש לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין – הנתבע טוען כי פגש את התובעת בבית הדין לעבודה, ושהיא סיפרה לו כי בעלה החל להתייחס אליה בחוסר סבלנות קיצוני, עד כדי הרמת קול, קללות ושבירת חפצים בבית, והוסיפה שהיא חוששת ממנו. הנתבע טוען כי מ' אינו מכיר את

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

התובעת. הנתבע טוען שלא תתכן פגיעה בפרטיות אם הדברים שהובאו באותו תצהיר אינם נכונים כטענת התובעת. הנתבע טוען שהפרסום חוסה תחת ההגנות הקבועות בדיני לשון הרע.

6. בכתב ההגנה הובאו טענות שראוי היה למתן את ניסוחן. שומה לציין שכתב ההגנה הוגש על-ידי הנתבע עצמו, טרם נטל ייצוג בהליך. כך, הנתבע מתייחס בכתב הגנתו למראה של התובעת, חוזר למעלה מן הנדרש ובאופן שאינו מכבד על טענותיו בדבר התנהלות בעלה של התובעת כלפיה, מייחס לתובעת טיפשות, מייחס תכונות שליליות לבעלה של התובעת ועוד. לא היה מקום להביא דברים אלו בכתב ההגנה, לא כל שכן באופן שבו הובאו. גם הערתי בנושא במהלך בירור ההליך, כשאחד מכתבי בי-הדין שהגיש הנתבע נמחק בהיותו מבזה ומשתלח (החלטה מיום 14.2.2022). נכון עשה הנתבע כשהתנצל על כך בסיכומיו (סעיף 19 לסיכומים).

7. העדויות נשמעו בעל-פה. מטעם הנתבעת העידו היא עצמה; ש.ד., עורך-דין אשר הייתה לו התקשרות עסקית עם הנתבע; ו.ש., עורכת-דין אשר לדבריה בשיחה טלפונית שנערכה בינה לבין הנתבע בשנת 2015, הנתבע כינה אותה בכינויים שיפורטו להלן; י.י., מנהלת המשרד במשרד עורכי-הדין שבו עבדה התובעת בעת הרלוונטית; ל.ע., אשר היה מעסיקה של התובעת בעת הרלוונטית; ובעלה של התובעת. מטעם הנתבע העידו הוא עצמו, ו-ל.ה., עורך-דין אשר נכח באולם בית המשפט ביום 30.5.2018 בקשר לאירוע שתואר בסעיף 2(ה) לעיל.

דיון והכרעה

8. נחלק את הדיון בטענות התובעת להטרדה מינית מצד הנתבע לשתי קבוצות: **הקבוצה הראשונה** היא טענות התובעת להטרדה מינית באמירות בעל-פה מפי הנתבע. **הקבוצה השנייה** היא טענות התובעת להטרדה מינית בשני המסרונים שהנתבע שלח אליה. חלוקה זו נעשית בשל האופי השונה של המעשים בכל אחת מהקבוצות, כפי שיוסבר להלן. לאחר מכן נדון בטענות התובעת לדברי לשון הרע ולפגיעה בפרטיותה, בדברים שאמר הנתבע ל-מי.

(I) טענה להטרדות מיניות באמירות בעל-פה

9. התובעת מייחסת לנתבע ארבעה מקרים שבהם לעמדתה הוא הטריד אותה מינית באמירות בעל-פה. אלו תוארו לעיל בסעיפים 2(א), 2(ב), 2(ג) ו-2(ה). כפי שנראה להלן, טענות התובעת לא הוכחו, למעט האירוע שתואר בסעיף 2(ה) לעיל בדבר אמירות באולם בית המשפט טרם תחילת הדיון – ואף זאת באורח חלקי בלבד.

10. אוסיף, באשר להתרשמותי הישירה ממהימנות עדויות התובעת והנתבע, כי עדויותיהם היו בעיני מהימנות באותה המידה. חלק ניכר מטענות התובעת עוסק באירועים שהתרחשו ביחידות. נטל השכנוע מוטל על כתפי התובעת, ומשכך התוצאה היא שמרב טענותיה לא הוכחו. לעניין זה גם

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

הדרכתני עצמי בזהירות הנדרשת בקביעת ממצאים בהתבסס על עדות יחידה של בעל דין (סעיף 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971).

(א) שיחת טלפון בסביבות חודש מאי 2016

11. התובעת טוענת כי בשיחה טלפונית שערכה עם הנתבע בסביבות חודש מאי 2016 אשר בה ביקשה את הסכמתו לארכה, הנתבע אמר לה אמירות בעלות אופי מיני אשר תוארו לעיל. הנתבע מכחיש את הדברים. בעדותה חזרה התובעת על גרסתה, והנתבע חזר על הכחשתו (עמ' 60 לפרוטוקול ועמ' 105 שורה 31 ואילך לפרוטוקול, בהתאמה).

12. מעבר לעדויות הסותרות של בעלי הדין, לא הובאו ראיות תומכות לגרסת התובעת. כפי שצוין, התובעת טענה בכתב התביעה כי לא סיפרה לבעלה או למעסיקה על האירוע סמוך לאחר התרחשותו, וגם אין בפיה גרסה שלפיה היא שיתפה בכך אחרים סמוך לאחר התרחשות הדברים. משכך, התובעת לא עמדה בנטל לשכנע בגרסתה.

13. למעלה מן הנדרש, מן העדויות עלה חוסר בהירות באשר לגרסת התובעת, אשר יש בו כדי להפחית ממשקל גרסתה. בכתב התביעה טענה התובעת כי אותה שיחת טלפון התקיימה סמוך לאחר חזרתה לעבודה בסיום תקופת לידה והורות בחודש מאי 2016. בעדותה גרסה התובעת כי שיחת הטלפון התקיימה ביום 4.7.2016, ותמכה את גרסתה בפלט של השיחות שבוצעו במכשיר הסלולארי שלה (עיינו, עמ' 60 ו-70-71 לפרוטוקול). בפלט השיחות ניתן לראות ביום 4.7.2016 שני מסרונים ששלחה התובעת אל הנתבע בשעות 13:05:23 ו-13:05:24 – כלומר, בהפרש של שנייה – ושיחת טלפון יוצאת מהתובעת אל הנתבע בשעה 13:05:54, כלומר לאחר כחצי דקה. התובעת העידה כי שיחת הטלפון התקיימה לאחר ששלחה לנתבע שני מסרונים שבהם ביקשה את הסכמתו לארכה, והנתבע לא השיב להם (עמ' 72 שורות 6-7 לפרוטוקול). אולם התובעת לא הציגה את המסרונים האמורים. ניתן לתהות אם אומנם חצי דקה הוא פרק זמן סביר להמתין למענה למסרונים. מנגד, הנתבע הציג את המסרונים בינו לבין התובעת מן העת הרלוונטית, ובאלו מופיע מסרון יחיד מאותו יום, בשעה 13:05, שבו כתבה התובעת לנתבע שהיא ממתינה להגעת הנתבע לשיבת גישור (מוצג מ/4).

למעלה מן הנדרש אציין כי יתכן שהמסרון היחיד שהציג הנתבע מופיע בתדפיס פלט השיחות כשני מסרונים בשל אורכו (כאמור, בתדפיס פלט השיחות רשום שנשלחו שני מסרונים ביום 4.7.2016 בהפרש של שנייה; אציין כי בפלט השיחות ניתן לראות שגם ביום 29.6.2016 מופיעים שני מסרונים ששלחה התובעת לנתבע בהפרש של שנייה, ובמסרונים שהגיש הנתבע מופיע באותו יום מסרון יחיד; ועיינו עמ' 74 לפרוטוקול). מכל מקום, אין בפניי תשתית כלשהי לקבוע שהנתבע מחק מסרונים מבין אלו שהגיש לבית המשפט. כמו כן, התובעת לא הציגה את המסרונים מצידה. גם אין מקום לבוא בטרוניה כלפי הנתבע על כך שהמסרונים הוצגו על-ידי בשיבת ההוכחות בלבד, שכן

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

אלו הוצגו במענה לפלט השיחות מצד התובעת, ולאחר שהתובעת ביקשה להגיש פלט זה סמוך מאוד למועד ישיבת ההוכחות (ראו, בקשת התובעת מיום 30.1.2023 אשר כותרתה: "בקשה דחופה לצירוף פירוט שיחות והודעות", ואשר הוגשה יומיים לפני ישיבת ההוכחות ביום 1.2.2023).

לאחר שעומתה התובעת עם המסרון ששלחה לנתבע סמוך לפני אותה שיחה, ושאינו עוסק בארכה כפי גרסתה כי אם בהגעת הנתבע לישיבת גישור, התובעת גרסה שיתכן ששיחת הטלפון שבה הפנה כלפיה הנתבע את האמירות המיניות לא התקיימה בטלפון הסלולארי שלה כי אם בטלפון המשרדי (עמ' 76 שורה 33 עד עמ' 77 שורה 8 לפרוטוקול). מדובר בשינוי בגרסת התובעת ביחס לאמור על-ידיה בתחילת עדותה, וככל שאותה שיחה בוצעה מן הטלפון המשרדי הרי שלא ברור הטעם בבקשת התובעת להגיש את פלט השיחות מהטלפון הסלולארי שלה.

14. כן אעיר כי בתצהיר שהגישה התובעת בתמיכה לתלונתה לוועדת האתיקה של לשכת עורכי-הדין, שאומת ביום 24.7.2018, נאמר שאותה שיחה התקיימה כשנה וחצי לפני כן (סעיף 3 לתצהיר) – כלומר, בסביבות חודש ינואר 2017. זאת להבדיל מהנטען על-ידי התובעת בדבר קיום השיחה ביום 4.7.2016 (כנטען בעדותה), או סמוך לאחר חזרתה מתקופת לידה והורות בחודש מאי 2016 (כנטען בכתב התביעה).

15. ודוק, מובן שלעתים לא יזכור בעל דין מועד כזה או אחר, ובנסיבות מסוימות ניתן לסבור שאין מדובר בנושא עיקרי. אולם ענייננו בגרסה מול גרסה, ללא ראיות תומכות נוספות מצד התובעת. במצב דברים זה, חוסר הבהירות בגרסאות התובעת לגבי מועד השיחה, אי-ההתאמה בין מטרת השיחה לגרסת התובעת (בקשת הסכמה לארכה) לבין תוכן המסרון שהוצג (שעסק בהגעה לישיבת גישור), והשינוי בגרסה לגבי קיום השיחה באמצעות טלפון סלולארי או קווי – מחזקים את המסקנה שהתובעת לא עמדה בנטל לשכנע בגרסתה.

16. אוסיף, כי הפערים השונים בגרסאות התובעת כפי שפורטו לעיל, משמשים טעם לנקוט זהירות בקביעת ממצאים עובדתיים בהתבסס על עדותה היחידה גם ביתר האמירות שהיא מייחסת לנתבע.

(ב) פגישה אקראית בבית הדין לעבודה

17. התובעת טוענת כי בפגישה אקראית בבית הדין לעבודה, הנתבע אמר לה אמירה בעלת אופי מיני שתוארה לעיל. התובעת חזרה בעדותה על טענתה בכתב התביעה. לדבריה, באירוע זה לא נכחו אחרים (עמ' 61 לפרוטוקול). הנתבע מכחיש את הדברים, וטוען שלכל היותר החמיא לתובעת על המראה שלה בעקבות טיפול שיניים שעשתה (עמ' 106 שורה 23 ואילך לפרוטוקול).

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

18. בנסיבות אלו, גם באשר לאירוע נטען זה, התובעת לא עמדה בנטל לשכנע בגרסתה. לא הובאו ראיות תומכות לגרסת התובעת. הדבר אירע לעמדתה ללא עדים. אין בפי התובעת גרסה שלפיה סיפרה על האירוע לאחרים סמוך לאחר מכן. הגרסה הובאה ללא פרטים נוספים, כגון המועד שבו אירע הדבר. עדויות שני הצדדים הותירו בי רושם מהימן באותה המידה.

19. לא מצאתי שהוצג פער בגרסאותיו של הנתבע. הנתבע הכחיש את טענת התובעת (סעיף 22 לכתב הגנתו וסעיף 16 לתצהירו שהוגש לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין). עיון בנוסח הדברים מלמד שאין בהם שינוי בגרסה לעומת עדותו, וודאי שלא מדובר בפער מהותי.

(ג) החתונה

20. לפי הנטען על-ידי התובעת, באירוע חתונה שנערך ביום 19.1.2018 ושבנו נכחו התובעת והנתבע, הנתבע פנה לתובעת כשהיא ניגשה לבדה לבר וכינה אותה "כוסית". לגרסת התובעת בעדותה, לא היו נוכחים מסביב והיא הייתה בבר לבדה (עמ' 61 שורות 33-34 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית העידה התובעת כי אותו מקרה אירע בתחילת אירוע החתונה, בקבלת הפנים (עמ' 86 לפרוטוקול). הנתבע הכחיש בעדותו את טענות התובעת (עמ' 107 שורה 22 ואילך לפרוטוקול). לדבריו, הוא הגיע לחתונה באיחור, וכן הסב לשולחן עם התובעת ובעלה.

21. בנסיבות אלו, מצאתי שהתובעת לא עמדה בנטל לשכנע שיש לאמץ את גרסתה גם באשר לאירוע זה. גם באשר לאירוע זה, לא הובאו ראיות לתמוך בגרסת התובעת. כאמור, עדויות שני הצדדים הותירו בי רושם מהימן באותה המידה.

22. הפער בתיאור של הנתבע את סדר הישיבה סביב השולחן בחתונה אינו משמעותי (בסעיף 23 לכתב ההגנה טען הנתבע כי התובעת ישבה מצידו האחד ובעלה מצידו השני; בעדותו ציין שבין התובעת לבין בעלה ישבו הוא ואדם נוסף, עמ' 107 שורות 26-29 לפרוטוקול). ממילא מדובר בנושא שאינו מהותי באשר לטענות התובעת אשר עוסקות בהתרחשות שלא אירעה סביב השולחן. הסרטון שהוצג מן החתונה אינו משליך על המחלוקת בין הצדדים.

(ד) אולם בית המשפט

23. התובעת טוענת בכתב התביעה כי ביום 30.5.2018, באולם בית המשפט ולפני שהתחיל הדין, אמר הנתבע ללקוחו: "ראית את הכוסית הזאת, אין, מאז שהפכה לאמא נהייתה כוסית, מה זה הדבר הזה". לאחר מכן, לפי הנטען, פנה הנתבע לתובעת ואמר לה: "תאמיני לי אם לא הייתי נשוי ואת לא היית נשואה..." (סעיפים 34-35 לכתב התביעה). בכתב ההגנה טען הנתבע כי לזיכרונו החמיא לתובעת, ושלא זכור לו שימוש במילה "כוסית" (סעיף 26 לכתב ההגנה).

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

24. בעדותו, העיד הנתבע שזכור לו ש"פירגן" (בלשונו) לתובעת על המראה שלה. מעבר לכך הנתבע העיד שאינו זוכר במדויק את הדברים שאמר, ושאינו זוכר שהשתמש במילה "כוסית" (עמ' 113 שורה 36 ואילך לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית העיד הנתבע שהוא זוכר כי אמר משפט הדומה לדברים: "אם אני לא הייתי נשוי, ואת לא היית נשואה", ללא שהמשיך את המשפט (עמ' 122 שורות 18-3 לפרוטוקול). אז הוסיף הנתבע שהוא בטוח שלא השתמש במילה "כוסית" (עמ' 122 שורות 12-10 לפרוטוקול). התרשמותי מעדות הנתבע היא שאין לזקוף לחובתו את העדר הזיכרון בתחילת עדותו לגבי השימוש במילה "כוסית".

25. אם כן, באשר לאירוע זה, אין חולק שהנתבע פנה לתובעת באולם בית המשפט ולפני שהתחיל הדיון, ואמר לה: "אם אני לא הייתי נשוי, ואת לא היית נשואה", ללא שהמשיך את המשפט. כן העיד הנתבע ש"פירגן" (בלשונו) לתובעת על המראה שלה. אולם טענת התובעת שלפיה הנתבע פנה ללקוחו ואמר לו את המשפט הנוסף שהובא לעיל, הכולל את הכינוי "כוסית", נותרה במחלוקת.

26. התובעת לא הוכיחה שהנתבע אמר ללקוחו את המשפט הנוסף הנזכר. **ראשית**, פער בגרסת התובעת בין כתב התביעה לבין עדותה, הוא כי בעדותה תיארה התובעת את האמירה בכתב התביעה שנטען שנאמרה ללקוח של הנתבע, ככזו שנאמרה לעורך-דין אחר (עמ' 63 שורות 17-19 לפרוטוקול). כלומר, קיים פער בעניין זה בין הנטען בכתב התביעה לבין העדות.

שנית, הנתבע הביא לעדות את ל.ה., עורך-דין אשר נכח באולם. ל.ה. העיד כי שמע את הנתבע מתייחס למראה של התובעת, ובלשונו: "אמר איזה אמירה כמו איזה יופי היא נראית אחרי ההריונות... ואם לא הייתי נשוי...". ולא זכר אם היה המשך למשפט (עמ' 96-97 לפרוטוקול). ל.ה. לא יכול היה בבירור לחלק את האמירה של הנתבע לשניים, כשחלקה נאמרה כלפיו וחלקה כלפי התובעת (עמ' 98 שורה 30 עד עמ' 99 שורה 8 לפרוטוקול).

ראוי לציין כי ל.ה. העיד שלתפישתו, וכמי שנכח באולם, "אני ברמה האישית לקחתי את זה כציאה של הומור, לא היה שם איזה משהו מעבר..." (עמ' 96 שורות 25-26 לפרוטוקול), ובהמשך, "אני ברמה הסובייקטיבית פירשתי את זה... לא לקחתי את זה, זה לא היה [איזה] אווירה שומו שמיים. גם הייתה קלדנית והכל, אבל זה ברמה הסובייקטיבית שלי" (עמ' 96 שורות 34-38 לפרוטוקול).

שלישית, התובעת העידה שסיפרה על האירוע לבעלה סמוך לאחר התרחשותו (עמ' 63 שורות 17-29 לפרוטוקול). אולם מעדות הבעל אין זה ברור האם רעייתו סיפרה לו על אירוע זה סמוך לאחר התרחשותו, או לאחר משלוח המסרון השני כשבועיים לאחר מכן (עיינו, עמ' 47 שורות 14-17 לפרוטוקול, והשוו לעמ' 55 שורות 4-9 לפרוטוקול). כך או אחרת, עדות הבעל היא שרעייתו סיפרה לו על האמירה שהנתבע אמר לתובעת בדבר 'אם לא היית נשואה ואני לא הייתי נשוי', ולא

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

לגבי האמירה הנטענת של הנתבע ללקוחו (עמ' 56 שורות 6-8 לפרוטוקול). בעלה של התובעת הגיש תצהיר לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין, ובו גרס כי רעייתו סיפרה לו שבדיון בבית המשפט הנתבע פנה אליה באופן לא נאות ומטריד, והפירוט שהובא שם הוא: "כאשר אף אמר לה כי ככל ולא הייתה נשואה והוא לא היה נשוי..." (סעיף 8 לתצהיר, מוצג א' לתיק המוצגים מטעם התובעת). כלומר, בתצהיר זה אין פירוט של אמירות נוספות שהתובעת סיפרה לו שהנתבע אמר באותו דיון.

כלומר, עדות הבעל תומכת בכך שנאמר אותו המשפט שבו ממילא הנתבע מודה, ושגם ל.ה. העיד כי נאמר, ולפיו הנתבע אמר לתובעת: "אם אני לא הייתי נשוי, ואת לא היית נשואה". עדות הבעל אינה תומכת בגרסת התובעת בדבר האמירה הנטענת הנוספת של הנתבע ללקוחו.

רביעית, באולם נכחה הקלדנית. התובעת העידה שאינה יודעת אם הקלדנית שמעה את שאירע (עמ' 63 שורה 39 עד עמ' 64 שורה 1 לפרוטוקול). ל.ה. העיד שהדברים נאמרו בעוצמה כזו כך שבבירור הם נשמעו גם על-ידי הקלדנית (עמ' 97 שורות 25-31 לפרוטוקול). כך או אחרת, התובעת לא הביאה את הקלדנית לעדות לתמיכה בגרסתה, ולכל הפחות על מנת שניווכח האם שמעה את הדברים. הנתבע ציין בקדם המשפט את שמה של הקלדנית, כך שזוהתה ידועה (עמ' 3 שורות 27-28 לפרוטוקול מיום 18.7.2022).

27. לסיכום נושא זה, לא הוכח שהנתבע פנה ללקוחו ואמר לו את הדברים הנטענים בכתב התביעה ואשר כללו את הכינוי "כוסית". נותרנו עם האמירה שאינה במחלוקת, שבה הנתבע התייחס למראה של התובעת – לגרסתו "פירגן" לה, ולעדות ל.ה. אמר דבר בדומה ל"איזה יופי היא נראית אחרי ההריונות" – וכן אמר "אם אני לא הייתי נשוי, ואת לא היית נשואה", ללא שהמשיך את המשפט.

(ה) עדויות נוספות שהביאה התובעת

28. התובעת הביאה לעדות מספר עדים אשר אין להם ידיעה באשר לאירועים הנטענים בכתב התביעה, ואשר מטרת עדותם הייתה להתייחס להתנהלותו הכללית של הנתבע. עדים אלו הם ש.ד. ו-ו.ש.. אין בעדויות כלליות אלו כדי לסייע לתובעת לעמוד בנטל השכנוע המוטל על כתפיה. בנוסף נתייחס לעדותם של מעסיקה של התובעת בעת הרלוונטית, ל.ע., וכן של בעלה – וכפי שנראה גם לעדויות אלו אופי כללי והן אינן מסייעות לתובעת.

29. ש.ד., עורך-דין, העיד כי בינו לבין הנתבע היה סכסוך וכי התנהל ביניהם הליך משפטי שעסק בהתקשרות ביניהם (עמ' 9 שורות 7-8 לפרוטוקול). ש.ד. נשאל באורח כללי על אמירות של הנתבע לגבי נשים בשיחות ביניהם. תשובתו הייתה, "אני חושב שכמו כל שני גברים ישנן אמירות" (עמ' 9 שורה 20 לפרוטוקול), וכן העיד כי אינו יכול היה לומר האם "...בגדר שיחה חברית, אם היא חורגת מהנורמה..." (עמ' 9 שורות 29-30 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

לאחר מכן הופנה ש.ד. על-ידי באת-כוח התובעת למסרון מיום 7.7.2022 ששלח לנתבע שבו קרא לו "מטריד מינית" (מוצג מ/1). ש.ד. השיב שכינה כך את הנתבע לאור התנהלות קודמת של הנתבע וכי היו לנתבע התבטאויות לא הולמות לגבי נשים, והוסיף, "אבל שוב, כל עוד זה נעשה בגדר חברים, אני לא יכול לשפוט" (עמ' 11 שורות 13-14 לפרוטוקול). ש.ד. ציין שלנתבע היו בעבר התבטאויות בעלות תוכן מיני ושאינן הולמות לגבי נשים (עמ' 11 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית, ולאחר שעומת על-ידי בא-כוח הנתבע על הסכסוך שבין השניים, החריף העד את עמדתו והעיד שההתבטאויות שנשמעו מצד הנתבע הן "הרבה הרבה יותר חמורות מהתבטאויות של אדם סביר, בטח ובטח ממני..." (עמ' 17 שורות 11-14 לפרוטוקול). התרשמותי היא כי החרפה זו בגרסת העד נעשתה לאחר שעומת בחקירתו הנגדית עם נתונים בקשר לסכסוך בינו לבין הנתבע. כאמור, גרסתו הראשונית הייתה מתונה יותר.

יוער כי אותו מסרון ששלח ש.ד. לנתבע שבו כינה אותו "מטריד מינית", נשלח כשנה לאחר הגשת התביעה דנא, והוא הוגש לבית המשפט על-ידי הנתבע עצמו לתמיכה בבקשתו לניהול ההליך בדלתיים סגורות ובטענתו בדבר הנזק התדמייתי שעלול להיגרם לו מפרסום ההליך (נספח 3 לבקשה מיום 4.8.2022). ש.ד. העיד ששלח את המסרון לאחר שנודע לו על התלונה שהגישה התובעת נגד הנתבע לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין (עמ' 17 שורה 38 עד עמ' 18 שורה 1 לפרוטוקול). דהיינו, לא מן הנמנע שאותו מסרון הוא תולדה של התוודעות ש.ד. לטענות התובעת כלפי הנתבע, וככל שכך אין בו כדי לשמש ראיה חיצונית לחיזוק טענותיה.

לזאת יש להוסיף שבחקירה הנגדית עלה, כי בפסק-דין שניתן בתביעה שהגיש הנתבע נגד ש.ד. נראה שניתנה הכרעה לטובת הנתבע, ו-ש.ד. חויב כלפיו בהוצאות בסך כ-50,000 ש"ח (מוצג מ/2). הנתבע כינה את ש.ד., "הנמסיס" שלו (עמ' 107 שורה 11 לפרוטוקול). בסוף עדותו פירט הנתבע את יחסיו העכורים עם ש.ד., ועדות זו מהימנה בעיני (עמ' 133 לפרוטוקול).

אם כן, עדותו של ש.ד. הייתה כללית למדי. אין לו ידיעה על אילו מן האירועים מושא התביעה. בתחילת עדותו, התייחסותו של ש.ד. לאמירות מצד הנתבע לגבי נשים באורח כללי, הייתה מתונה. הנתבע ו-ש.ד. מסוכסכים, כך שיש לתת לעדותו משקל נמוך. משכך, עדות זו אינה תומכת בגרסת התובעת.

30. עדות נוספת שהובאה על-ידי התובעת היא של ו.ש. ו.ש., עורכת-דין, ייצגה בעל דין בהליך משפטי שבו הנתבע ייצג את בעל הדין שכנגד. לפי עדותה, בשנת 2015 התקשרו אליה הנתבע ו-ש.ד., ומסרו לה שבאותו הליך התקבל פסק-דין לטובת לקוחם. לדברי ו.ש., הנתבע כינה אותה במהלך השיחה "חמודה", והגם שביקשה ממנו לחדול מכך, כינה אותה "מתוקה שלי". לאחר מכן ו.ש. שלחה לנתבע מכתב שבו הלינה על התנהלותו זו, והוסיפה שבשלב זה החליטה שלא לפנות נגד

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

הנתבע לגורמי אכיפה שונים בשל אמירותיו. ש.ד. כותב למכתב (מכתב מיום 11.5.2015, מוצג מ/3 ; עמ' 20 ואילך לפרוטוקול).

עדות זו אינה עוסקת באירועים מושא התביעה. מדובר בשיחת טלפון משנת 2015, היינו, לפני שנים לא מעטות. משכך אין בעדות זו כדי לסייע לתובעת לעמוד בנטל השכנוע המוטל על כתפיה.

31. התובעת הביאה לעדות את ל.ע. שהיה מעסיקה בעת הרלוונטית. בחקירתו הראשית, ל.ע. נשאל שאלות כלליות בלבד בנוגע למעשים המיוחסים לנתבע בכתב התביעה. כלומר, התובעת לא ביקשה מ-ל.ע. בחקירתו הראשית למסור עדות בעל-פה העוסקת במישרין באירועים מושא התביעה. ל.ע. הופנה בחקירתו הראשית לשני תצהירים שמסר בתמיכה לתלונה שהגישה התובעת לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין (מוצג ה' לתיק המוצגים של התובעת). מעבר להפנייה זו, לא נשאל ל.ע. בחקירתו הראשית שאלות נוספות על הנסיבות שתוארו בתצהיריו.

בתצהיר הראשון של ל.ע. שהוגש לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין, שאומת ביום 24.7.2018, הצהיר ל.ע. כי התובעת הביעה סלידה מעבודתה עם הנתבע, וזאת מספר חודשים לפני כן. כן נרשם בתצהיר כי התובעת ביקשה שלא להתעקש עימה לבוא בדין ודברים עם הנתבע, וכי היא סיפרה לו לא פעם ולא פעמיים כי הוטרדה על-ידי הנתבע. ל.ע. הוסיף בתצהירו, כי הוא זוכר מקרה שבו התובעת התקשרה אליו באופן אישי בשעות הערב, הייתה נסערת, ותיארה "אירוע קשה שהיה לה עם [הנתבע]. א[י]נני זוכר פרטים מדוייקים, אני זוכר בוודא[ו]ן[ת] שהיתה נסערת, פגועה וכעוסה". ל.ע. הוסיף בתצהיר זה: "אני אישית לא הייתי עד להטרדה כזאת או אחרת", אולם לדבריו התרשם שמדובר בסלידה שהיא חשה בה ובקושי אמיתי מצידה.

בתצהירו השני, שאומת ביום 4.5.2021, גרס ל.ע. כי היחסים בין התובעת לבין בעלה תקינים, וכן כתב: "תלונתה של [התובעת] לגבי התנהגותו המטרידה של [הנתבע] הובאה לידיעתי בזמן שזאת עבדה אצלי, בזמן שהאמור התרחש וקרה".

בחקירתו הנגדית נשאל ל.ע. אם הוא יכול לספק מועד מדויק יותר לאמירתו בתצהירו הראשון שלפיה מספר חודשים לפני כן התרשם שלתובעת סלידה מהנתבע. ל.ע. השיב: "זה יכול להיות 3, זה יכול 4, זה יכול להיות 6. מספר חודשים, לא נקטתי במספר חודשים כי לא ידעתי להגיד תאריך ספציפי, אבל זה יכול להיות" (עמ' 36 שורות 10-11 לפרוטוקול). ל.ע. נשאל על המועדים שבהם לדבריו התובעת סיפרה לו שהוטרדה על-ידי הנתבע, ולא ניתנה לכך מצידו תשובה בהירה (עמ' 36 שורות 27-36 ועמ' 38 לפרוטוקול).

ל.ע. נשאל בחקירתו הנגדית על שיחתו הטלפונית עם התובעת שבה לגרסתו התובעת הייתה נסערת, והוא השיב שבשיחה זו אמרה לו התובעת שקיבלה "סמס מאוד קשה" מהנתבע, ושהיא

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

"פגועה וכועסת" (עמ' 39 שורות 28-32 לפרוטוקול). אולם ל.ע. לא יכול היה לומר מהו מועד השיחה, ובאיזה מסרון מדובר (עמ' 40 שורות 24-26 לפרוטוקול). התובעת, בעדותה, תמכה בכך שאותה שיחת טלפון עם ל.ע. הייתה לאחר קבלת מסרון (עמ' 62 שורות 12-21 לפרוטוקול). גם התצהיר השני של ל.ע. מנוסח באופן כללי.

אם כן, האמור בתצהירו של ל.ע. כללי למדי. מעבר לאמירות כלליות, ל.ע. לא העיד לגבי פרטים נוספים באירועים הנטענים על-ידי התובעת. ל.ע. לא יכול היה לתת פרטים מספקים לגבי המועדים של האמור בתצהירו הראשון, וגם תצהירו השני מנוסח באופן כללי. התיאור המפורט ביותר המובא בתצהירו הוא לגבי שיחה טלפונית של התובעת אליו, שבה הייתה נסערת בעקבות "אירוע קשה" עם הנתבע – אולם הובהר שהמדובר הוא במסרון ששלח הנתבע לתובעת, וככל שהדברים מתייחסים למסרונים מושא תביעה זו, שליחתם ממילא אינה במחלוקת. משכך, גם עדותו של ל.ע. אינה מסייעת לתובעת לעמוד בנטל לשכנע בגרסתה.

32. בעלה של התובעת העיד כי רעייתו סיפרה לו על מקרים שבהם הנתבע הטריד אותה, אולם גם לעדותו אופי כללי (עיינו, עמ' 46 שורות 18-20 לפרוטוקול). משכך, עדות כללית זו אינה מסייעת לתובעת לעמוד בנטל לשכנע בטענותיה.

בעלה של התובעת העיד כי כשנשלח המסרון הראשון מבין השניים מושא תביעה זו, הייתה זו הפעם הראשונה שרעייתו סיפרה לו על מקרים קודמים שבהם לעמדתה הנתבע הטריד אותה (עמ' 46 שורות 18-20 ועמ' 50 שורות 7-14 לפרוטוקול).

אולם שומה לציין, כי בתצהיר של בעל התובעת שהוגש בתמיכה לתלונת התובעת לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין, הביא הוא את גרסתו באשר לשני המסרונים שנשלחו לתובעת, ולא ציין שרעייתו גם סיפרה לו במעמד קבלת המסרון הראשון על אמירות מטרידות נוספות שאמר לה הנתבע (מוצג א' לתיק המוצגים מטעם התובעת; אומת ביום 24.7.2018). בעלה של התובעת נשאל על כך בחקירתו הנגדית, ולא היה בפיו מענה מדוע נושא מהותי זה שנשמע בעדותו לא הובא בתצהירו (עמ' 52 שורות 16-22 לפרוטוקול).

33. לבסוף אציין, כי אני מוכן להניח שניתן היה לתת משקל בנסיבות המתאימות לעדויות מפי עדים שלא נכחו באירועים הנטענים על-ידי התובעת, אלא שמעו עליהם מפיה, מכוח החריג לכלל האוסר על עדות מפי השמועה המכונה "רס ג'סטה" ("*Res Gestae*"); וראו, סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971; לתחולת חריג זה במשפט אזרחי ראו, יעקב קדמי **על הראיות** חלק שני 609 (2009). אולם כפי שנפסק, על מנת להיכנס בשערי של חריג זה צריכים להתקיים שלושה תנאים: כי אותה אימרה לעד נאמרה בשעת המעשים או בסמוך להם, כי האימרה נוגעת במישרין לעובדה הטעונה הוכחה, ושאוּמַר האימרה הוא עד במשפט (עיינו, ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (11.11.2012)).

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

בענייננו, התובעת העידה שלא סיפרה על האירועים הנטענים על-ידיה לאחרים אלא לאחר שליחת המסרון הראשון מבין השניים מושא התביעה ביום 24.1.2018 (עמ' 81 שורות 30-36 לפרוטוקול). גם בעלה של התובעת העיד כי כשנשלח המסרון הנזכר, הייתה זו הפעם הראשונה שרעייתו סיפרה לו על מקרים קודמים שבהם לעמדתה הנתבע הטריד אותה (עמ' 50 שורות 7-14 לפרוטוקול; עמדנו לעיל על כך שבתצהירו לא הובאה גרסה זו). כלומר, התובעת לא סיפרה לאחרים בסמיכות לאחר מכן על האירועים הנטענים על-ידיה ושתוארו בסעיפים 2(א), 2(ב) ו-2(ג) לעיל, שהם שיחת הטלפון, הפגישה האקראית בבית הדין והחתונה (באשר לאירוע באולם בית המשפט, עמדנו לעיל על העדויות בעניין לרבות עדות הבעל). לזאת יש להוסיף, כי העדויות שהובאו מפי מעסיקה של התובעת בעבר, ל.ע., וכן מפי בעלה, היו כלליות למדי באשר לאירועים אלו, כך שגם לא ניתן לומר שעדויות אלו עוסקות במישרין בעובדה הטעונה הוכחה.

(ו) אמירות בעל-פה – הכרעה

34. לסיכום, מרב טענות התובעת לגבי אמירות שהפנה כלפיה הנתבע לא הוכחו. נטל השכנוע מוטל על כתפיה, והיא לא עמדה בו. זאת, למעט מקרה יחיד, באולם בית המשפט ולפני תחילת הדיון, שבו הנתבע פנה אליה והתייחס למראה שלה, כשלפי עדות ל.ה. הנתבע אמר דבר בדומה ל"איזה יופי היא נראית אחרי ההריונות", וכן אמר "אם אני לא הייתי נשוי, ואת לא היית נשואה...", ללא שהמשיך את המשפט. לא הוכחה אמירה נוספת של הנתבע ללקוחו באותו מעמד וכפי שנטען.

35. האם אמירה זו מהווה הטרדה מינית? סעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 (להלן – **חוק למניעת הטרדה מינית**) מונה מספר חלופות להתנהגות העולה לכדי הטרדה מינית, כדלקמן ובאלו הרלוונטיות לענייננו:

"הטרדה מינית והתנכלות

3. (א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

- (3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות;
- (4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;
- (5) התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;

"...

סעיף 4 לחוק מטיל איסור להטריד מינית ("לא יטריד אדם מינית את זולתו ולא יתנכל לוי"). יצוין שבין בעלי הדין אין יחסי מרות מן הסוגים המפורטים בסעיף 3(א)(6) לחוק.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

36. אם כן, בשתיים מן החלופות המנויות בסעיף 3(א) לחוק ושהובאו לעיל, נדרשת חזרתיות של המעשים (סעיפים 3(א)3 ו-3(א)4 לחוק). בענייננו החזרתיות הנטענת בכתב התביעה לא הוכחה. כפי שעוד נראה, בשני המסרונים יש לדון בנפרד, שכן אופיים שונה, והם לא באים בגדר "הצעות" בעלות אופי מיני או "התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו".

החלופה שנותרה בחוק הנזכר שעשויה להיות רלוונטית לענייננו היא זו הקבועה בסעיף 3(א)5 לחוק, שעניינה ב"התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית". בחלופה זו אין הכרח בחזרתיות (עש"מ 2192/06 רחמני נ' נציבות שירות המדינה, פסקה 9 (5.4.2007)). האם האמירה של הנתבע כפי שהוכחה עולה לכדי "התייחסות מבזה או משפילה" שכזו ומהווה הטרדה מינית?

37. לאחר ששקלתי בדבר, ואודה שלאחר התלבטות, מצאתי שהתשובה לשאלה האמורה היא בשלילה.

38. בהלכה הפסוקה נדונה לא אחת ההגדרה של "הטרדה מינית" בהתאם להוראות החוק למניעת הטרדה מינית, על היקפה וגבולותיה אשר עשויים להיות עמומים. כפי שנאמר באשר לגבולות האיסור, "... ברור כי חיזור בעל אופי מיני, כשהוא לעצמו, אינו פסול, וגם כאשר אין הוא רצוי ואפילו הוא מתקבל כהטרדה, עדיין אין הוא בהכרח בלתי-חוקי. אכן, כאן טמון הקושי העיקרי, מן הבחינה המשפטית, בבעיית ההטרדה המינית: מתי עוברת התנהגות בעלת אופי מיני את הגבול מתחום המותר אל תחום האסור?" (עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נב(1) 663, 650 (1998) (להלן – עניין בן אשר)). כן נאמר באשר להגדרות בחוק למעשים שעשויים להיחשב כהטרדה מינית, "לשונן של חלופות אלה היא רחבה, ויש אף הסבורים כי לשונן רחבה מדי נוכח העובדה כי קובעות הן נורמה פלילית" (עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נז(2) 312, 323 (2003)).

המבחן לבחינת התנהגות כהטרדה מינית אם לאו הוא אובייקטיבי. לעניין זה, יש לבחון את ההתרחשות בעיניו של האדם הסביר. על משמעות מבחן זה עמד בית המשפט העליון בעניין בן אשר, בעמ' 687 (ההדגשות הוספו):

"להטרדה מינית יש, כמובן, היבט סובייקטיבי. הוא משתנה מאדם לאדם. מעשה שנראה הטרדה מינית לאדם אחד, לא בהכרח ייראה הטרדה מינית לאדם אחר. המטריד והמוטרד נוטים לראות אותו מעשה בעיניים שונות. המטריד יכול להיות אדם גס רוח וקהה חושים באופן בלתי רגיל. המוטריד יכול להיות אדם רגיש ופגיע במידה יוצאת-דופן. ברור שאי אפשר להכריע במחלוקת אם מעשה מסוים הגיע כדי הטרדה מינית על בסיס ראייה סובייקטיבית מצד זה או מצד זה. העובדה שהמטריד לא התכוון להטריד, שהוא סבר כי אין בהתנהגותו משום הטרדה, ואפילו שהאמין כי התנהגותו מתקבלת בהסכמה על-ידי הצד

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

האחר, אין בה כדי להכריע. גם העובדה שהצד האחר ראה עצמו מוטריד, אין בה כדי להכריע. המבחן המכריע הוא המבחן האובייקטיבי".

בהמשך נאמר באשר למקרים גבוליים (בעמ' 688-689):

"ברוב המקרים התשובה לשאלה, אם הייתה או לא הייתה הטרדה מינית, פשוטה וברורה. אולם יש לא מעט מקרים גבוליים, שהם ספק הטרדה אסורה ספק התנהגות קבילה... במסגרת הנסיבות נודעת חשיבות מיוחדת לשאלת המעמד של המטריד כלפי המוטריד: אם המטריד ממונה על המוטריד או נמצא בעמדה של סמכות או השפעה המאפשרת לו להיטיב או להרע עם המוטריד, למשל, במקום העבודה; היחסים הקודמים בין המטריד לבין המוטריד: האם היו ביניהם יחסי קירבה; מהות ההטרדה: האם הייתה גופנית או מילולית, והאם נשאה אופי עוין או חברי; תדירות ההטרדה: האם היה זה מעשה חד-פעמי או מעשים חוזרים ונשנים לאורך זמן. נתונים אלה נשקלים זה לאור זה והמשקל היחסי שלהם תלוי זה בזה. כך, למשל, התנהגות שלא תיחשב הטרדה בין עובדים באותה דרגה עשויה להיחשב הטרדה בין ממונה לעובד שכפוף לו; התנהגות שאינה בגדר הטרדה, אם היא חד-פעמית, עשויה היא להגיע כדי הטרדה אם היא חוזרת ונשנית וכיוצא באלה.

במקרים הגבוליים חשוב לזכור את דברי האזהרה של **המשנה לנשיא ברק** על הצורך לשמור על האיזון הראוי בדין המשמעתי: התנהגות נפוצה אינה בהכרח התנהגות ראויה; אין להשלים עם תפיסות מעוותות הפושות בחברה, ועם זאת, אין להטיל איסור על התנהגות יומיומית שהיא טבעית לבני-אדם הגונים (פרשת **סויסא**, לעיל פסקה 22, **בעמ' 781-783**). אכן, שכר ההגנה מפני הטרדה מינית עלול לצאת בהפסד היחסים האנושיים, במקום העבודה או במוסד הלימודים, אם כל התבטאות או התנהגות בעלות אופי מיני ייבחנו במשפיים של הדין המשמעתי".

משכך, וכפי שנפסק, "לא כל הלצה או בדיחה חסרת טעם יבואו בגדר המונח "הטרדה מינית"... גם מחמאות כשלעצמן לא יתפרשו בהכרח כהטרדה מינית... את אופייה האמיתי של התנהגותו של מי שמיוחסת לו הטרדה מינית יש לפרש על רקע מכלול נסיבות המקרה והתנהגות הצדדים המעורבים באירוע הנדון" (עש"מ 2203/05 **מדר נ' נציבות שירות המדינה**, פסקה 7 (21.7.2005) (להלן – **עניין מדר**)). בדומה נקבע בעניין אחר, "מובן שלא כל הלצה או רמיזה בעלת קונוטציה מינית תבוא בגדר המונח 'הטרדה מינית'. מאידך, כאשר אופי ההתבטאות ונסיבות העניין מצביעים על כך שמדובר בהתנהגות פסולה, לא ניתן להסתתר מאחורי הטענה שהדברים נאמרו בצחוק"; ובהמשך צוין, "...לעתים הגדרת גבולות ההתנהגות הבלתי הולמת איננה פשוטה כלל ועיקר..." (עש"מ 11025/02 **אייזנר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 541, 552 (2003) (להלן – **עניין אייזנר**)).

39. חזרה לענייננו. האמירה שהפנה הנתבע לתובעת באולם בית המשפט וטרם תחילת הדיון אינה ראויה. זו אמירה שנכון למתוח עליה ביקורת. הנתבע התייחס באמירתו למראה החיצוני של התובעת, והוסיף הערה בדבר היתכנות לקשר שאינו מקצועי בינו לבינה. זאת הגם שהמפגש ביניהם הוא בעל אופי מקצועי בלבד. אין כל מקום שאישה שמגיעה אל מפגש שלו אופי מקצועי תזכה

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

להערות על המראה החיצוני שלה שלא בהסכמתה, תוך רמיזה שלמפגש גם קונוטציה מינית. אמירה מסוג זה היא מחפיצה. מובן שהדברים יפים באשר לכל אדם, ללא הבדל מגדרי.

חרף האמור, ועל אף הביקורת שניתן למתוח על הנתבע, מצאתי שאין באמירה שהפנה הנתבע לתובעת חצייה של הרף באופן העולה לכדי הטרדה מינית. לא כל אמירה, גם אם אינה ראויה, יש לתייגה כהטרדה מינית. לעניין זה יש לתת את הדעת לכך שמדובר באמירה יחידה שהוכחה. כן יש לתת את הדעת לכך שאין בין הצדדים יחסי מרות. האמירה אינה ראויה – אולם היא עדיין בעלת אופי כוללני, וכללה משפט חצוי שלא הסתיים. אומנם, ראוי היה להימנע מאמירה זו. אולם מדובר במקרה גבולי, ולטעמי ראוי שהמענה להתרחשות מסוג זה יוותר במישור החברתי והחינוכי, ולא באמצעות הטלת אחריות משפטית.

40. כן ניתן לתת משקל לתפיסתו של ל.ה. את האירוע. אומנם, המבחן לקיומה של הטרדה מינית הוא אובייקטיבי, אולם ניתן לתת משקל לרושם שנותר באוזני אדם שנכח בהתרחשות. ל.ה. העיד, "אני ברמה האישית לקחתי את זה כיציאה של הומור, לא היה שם איזה משהו מעבר..." (עמ' 96 שורות 25-26 לפרוטוקול), ובהמשך, "אני ברמה הסובייקטיבית פירשתי את זה... לא לקחתי את זה, זה לא היה [איזה] אווירה שומו שמיים. גם הייתה קלדנית והכל, אבל זה ברמה הסובייקטיבית שלי" (עמ' 96 שורות 34-38 לפרוטוקול). עדותו בעניין הותירה בי רושם מהימן.

41. לזאת יש להוסיף, שגם התובעת אינה משעינה את תביעתה על האמירה היחידה שהוכחה. התובעת טוענת כי מכלול האמירות המיוחסות לנתבע הן הטרדה מינית, וניתן להניח שאילו היא הייתה מוכיחה את יתר טענותיה זו אכן המסקנה שהייתה עולה מן הנסיבות בשל החזרתיות שבדבר. אולם כשנותרנו עם האמירה היחידה שהוכחה, דעתי היא שעל אף היותה לא ראויה, אין לתייגה כהטרדה מינית.

(II) טענה להטרדות מיניות במסרונים

42. התובעת טוענת להטרדה מינית שנעשתה בשני מסרונים ששלח אליה הנתבע. בעיני הנתבע, מדובר במסרונים אשר היו בגדר בדיחה.

43. כפי שנראה להלן, הוכח שהנתבע שלח את שני מסרונים אלו לנמענים רבים, כך שאין מדובר בביטויים שהפנה אל התובעת באופן אישי. תוכנם אינו עוסק בתובעת. זאת להבדיל מן האמירות בעל-פה שייחסה התובעת לנתבע. בשל כך, מצאתי שיש לדון במסרונים אלו בנפרד מטענות התובעת להטרדות מיניות שהופנו אליה במישורין באמירות בעל-פה מצד הנתבע.

44. ענייננו בשני מסרונים. ביום 24.1.2018 הנתבע שלח לתובעת, בלשונה, "הודעה בעלת אופי מיני מובהק המתייחסת לקיום אורגיה ללא בעלה אשר נחזית לבדיחה" (סעיף 27 לכתב התביעה).

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

תוכן המסרון הובא לעיל. לגרסת התובעת, היא הציגה את ההודעה לבעלה, וזה השיב לנתבע באמצעות המכשיר הסלולארי של התובעת: "[שם הנתבע] מזה ההודעות האלה שאתה שולח לאשתי – פעם אחרונה!". הנתבע השיב לכך: "חחחחחחחח".

45. הנתבע העיד ששלח את אותו מסרון לעשרות אנשים (עמ' 108 שורה 32-35 לפרוטוקול), ועדות זו מקובלת עלי. הנתבע צירף את הודעות אלו לתיק המוצגים מטעמו, ולספירתי הוא שלח את ההודעה לעוד 32 נמענים. בכלל זאת, הנתבע גם שלח את ההודעה למעסיק של התובעת, ל.ע., וכן לאחיו של הנתבע. זאת לאחר שחבר שלח לנתבע את ההודעה בקבוצה של חבריו בוואטסאפ.

46. בעלה של התובעת העיד שכעס כשראה את המסרון שהנתבע שלח לרעייתו. בלשונו: "...ברמה האישית אני מאוד כעסתי. מאוד לא אהבתי שמישהו מעז לפנות לאשתי בצורה הזאת... לא אהבתי שמישהו פונה לאשתי בצורה הזאת, במילים כאלה" (עמ' 46 שורות 22-28 לפרוטוקול). בהמשך העיד הבעל: "עצם זה שגבר ישלח לאשתי בדיחה כזאת, זה מפריע ליי" (עמ' 51 שורות 15-14 לפרוטוקול), וכן: "עצם זה שמישהו, גבר, שולח לאשתי הודעות כאלה, זה לא מקובל עליי" (עמ' 52 שורות 4-5 לפרוטוקול).

47. כחצי שנה לאחר מכן, ביום 13.6.2018, שלח הנתבע לתובעת הודעה, בלשונה, "אשר הכילה תמונה בה מופיעה המילה "זיון" (סעיף 37 לכתב התביעה). כאמור, מדובר בצילום של החלטה של בית משפט שניתנה בפתקית, ושבה נכתבה בטעות המילה "זיון" במקום "דיון". התובעת השיבה להודעה זו במסרון שבו כתבה: "תלונה בדרך נגדך". לאחר משלוח המסרון השני, בעלה של התובעת התקשר לנתבע וצעק עליו (ראו עדות הבעל בעמ' 54 ו-58-59 לפרוטוקול).

הנתבע העיד ששלח גם את המסרון השני לנמענים רבים. זאת לרבות למעסיק של התובעת (עמ' 114 שורות 30-37 לפרוטוקול). לתגובת הנתבע לתלונת התובעת לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין צירף הנתבע הודעות שכאלו ששלח לארבעה נמענים, לרבות ל.ע., מעסיקה בעבר של התובעת, וכן צירף רשימה של שמונה נמענים.

48. לטעמי המסרונים ששלח הנתבע אינם בגדר הטרדה מינית. אכן, ניתן לסבור שראוי לא לשלוח מסרונים גסים שכאלו למי שהקשר בינו לבין השולח הוא מקצועי. השולח אינו יכול להניח שעמיתיו למקצוע מעוניינים לקבל מסרונים כאלו החורגים מהיחסים המקצועיים ביניהם. יתכן שמה שבעיני האחד הוא בגדר בדיחה גסה, בעיני האחר הוא מסר שאינו רצוי ושאינו מקובל.

אולם המבחן לקיומה של הטרדה מינית הוא אובייקטיבי. מהבחינה האובייקטיבית, עיון במסרונים מלמד לטעמי שהאדם הסביר אינו רואה אותם כמסרים העוסקים בנמען. לא מדובר במסרים אשר תוכנם עוסק בתובעת. אלו מסרונים שניתן לסבור ששליחתם נעשתה בטעם רע, אולם לדעתי הם אינם עומדים ברף הנדרש כדי להוות הטרדה מינית. לא אחת אנשים עושים שימוש

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

בוואטסאפ למשלוח הודעות גסות, ולעתים אלו מופצות באופן "ויראלי" – איש איש וטעמו באשר לכך ובאשר לתרבות הדיון הנאותה בוואטסאפ ובכלל. אולם לדעתי ובנסיבות דנא, לא נכון יהיה לתייג את שליחת המסרונים כהטרדה מינית.

בעיני האדם הסביר, לטעמי המסרונים אינם בגדר "הצעות... בעלות אופי מיני" או "התייחסויות... המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו" (סעיפים 3(א) ו-3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית). במסרונים אלו הנתבע לא הציע לתובעת דבר מה ולא התייחס למיניותה. המסרונים גם אינם בגדר "התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו" (סעיף 3(א) לחוק). המסרונים אומנם גסים, אולם הם אינם מבזים או משפילים, ואינם מופנים לתובעת ביחס למינה או מיניותה. כפי שנפסק בדברים שצוטטו לעיל, "לא כל הלצה או בדיחה חסרת טעם יבואו בגדר המונח "הטרדה מינית" (עניין **מדד**, פסקה 7; וראו גם עניין **אייזנר** בדברים שהובאו לעיל).

49. בכלל זאת, לטעמי אין לקבל את הנטען על-ידי התובעת בכתב התביעה, כי ההודעה הראשונה שנשלחה, "...מתייחסת לקיום אורגיה ללא בעלה..." (סעיף 27 לכתב התביעה). בדומה, בעלה של התובעת גרס בתצהירו שהוגש לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין, כי ההודעה זו, "...מתייחסת לאורגיה אשר תתקיים בלעדי" (סעיף 5 לתצהירו, עמ' 15 לתיק המוצגים מטעם התובעת). בעיני האדם הסביר המסרון אינו עוסק בתובעת ובבעלה, וניכר ממנו שהקשרו מנותק מהם. ואכן, התובעת עצמה מתארת את המסרון בתלונתה כ"בדיחה לכאורה" (עמ' 7 לתיק המוצגים מטעמה).

התיאור של התובעת את המסרון השני, כ"**תמונה** בה מופיעה המילה "זיון" (ההדגשה הוספה), עשוי להותיר את הרושם כי נשלח מסר גרפי כלשהו המתקשר למילה גסה זו, אולם מה שנשלח מבחינה אובייקטיבית הוא החלטה של בית משפט שנפלה בה טעות סופר.

50. לזאת יש להוסיף, שנכון להתחשב במכלול ההתכתבות בין התובעת לבין הנתבע בוואטסאפ (מוצג 1 לתיק המוצגים מטעם הנתבע). עיון בהתכתבות זו מלמד שלא אחת החליפו הצדדים זו עם זה דברים שלהם אופי ידידותי.

לשם ההדגמה, בסוף שנת 2016 ובתחילת שנת 2017 הנתבע ביקש מהתובעת ארכה להגשת כתב הגנה, והתובעת השיבה לו שהדבר ייעשה בכפוף לקיום ההליכים המקדמיים. הנתבע השיב לכך: "חצופה!" בתוספת אמוג'י של סמיילי קורץ, והתובעת השיבה: "אז סגרנו:". לבקשת ארכה נוספת להגשת כתב הגנה בתיק אחר, השיבה התובעת: "עד יום ההולדת שלי יש כתב הגנה", והנתבע השיב: "אקנה לך מתנה ביוםולדת ואגיש עד [תאריך]". הנתבע הוסיף: "ואיתך הכל חדש לי", "הכל מקסים לי", "הכל אומברה". מן העדויות עלה ש"אומברה" הוא מונח המתייחס לסוג של תספורת שעשתה התובעת, ושבתית הדין התקיים בין הצדדים שיח בנושא התספורת אשר תואר על-ידי

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

הנתבע כשיח ידידותי (עמ' 107 לפרוטוקול; עדות הנתבע בנושא מהימנה בעיני). התובעת השיבה לכך בוואטסאפ, בין היתר, "חחחחחחחח". כלומר, התובעת לא הלינה על התייחסות הנתבע לנושא התספורת. הנתבע כתב לה: "יומולדת שמח מעכשיו", והוסיף אמוג'י של שלושה בלונים ושלוש מתנות, והתובעת השיבה: "תודה נשמה". לאחר מכן הנתבע כתב לתובעת שוב: "אומברה". לא אך שהתובעת לא הלינה על התייחסות הנוספת לתספורתה, אלא אף כתבה: "אומברה זה כבר פסה.. עכשיו זה גוונים מהשורש בלונדינית אמיתית!"; בהמשך, ובהתכתבות נוספת בדבר ארכה להגשת כתב הגנה וקיום הליכים מקדמיים, כינה הנתבע את התובעת: "חצופה!", והוסיף, "ותמסרי לך-ל.ע.] שגם הוא חצוף עם וי איי פי והקאנטרי". התובעת השיבה את עמדתה בנושא הארכה, והנתבע כתב: "פשששש" ו-"ממש מורתי". התובעת השיבה, בין היתר, "נכון", והנתבע כתב: "אני עשיתי המוות למורות שלי". התובעת השיבה: "גם אני" וכן – "יום טוב:) אם אתה צריך משהו דבר איתי", וכן "והכל בכפוף לקיום גמ"ס חחחחח".

ביום 19.1.2017 ביקשה התובעת מהנתבע סיוע בבירור פרטיו של גורם ברשות ציבורית. הנתבע השיב: "אההה עכשיו צריכים אותי... ומחר שוב תגישי 8 בקשות להוצאות?!". התובעת השיבה לכך באומרה שאין קשר בין הדברים והוסיפה: "ואל תעוף על עצמך אני אסתדר גם לבד:". הנתבע השיב: "חצופה!", והתובעת השיבה, "כמו תמיד".

בחודש אוגוסט 2017 התייחס שוב הנתבע ל"אומברה", שהוא כאמור סוג של תספורת, והתובעת השיבה: "תודה נשמה". בחודש ינואר 2018 הנתבע שלח לתובעת אמוג'י של שלושה פרחים, והתובעת השיבה באמוג'י של סמיילי כשהעיניים מוחלפות בכוכבים. ההודעה שלאחר מכן היא המסרון הראשון מושא התביעה (מיום 24.1.2018).

אם כן, לא אחת לשיח בין הצדדים בוואטסאפ היה אופי ידידותי וקליל. התובעת לא הלינה על כך. גם על רקע זה, לטעמי אין לראות את המסרונים שנשלחו כהטרדה מינית.

51. זאת ועוד, אכן, לאחר משלוח המסרון הראשון, כתב בעלה של התובעת לנתבע באמצעות המכשיר הסלולארי של התובעת שלא ישלח הודעות נוספות מסוג זה לרעייתו. אולם לא ניתן להתעלם מכך שבין המסרון הראשון לשני חלף פרק זמן של כחצי שנה. יצוין שבפרק זמן זה ההתכתבות בין הצדדים המשיכה באמצעות הדוא"ל, ויש להודות שלזו היה אופי מקצועי בלבד (הוגש ביום 25.12.2022).

אכן, ראוי היה שהנתבע יברור את נמעניו באשר למסרון השני. כך בייחוד לאור המענה שניתן למסרון הקודם. אולם בסופו של יום, מדובר במשלוח צילום מסך של החלטה בפיתקית שבה נפלה טעות סופר כך שמילה תמימה הפכה לגסה, ואין הדבר עומד ברף הנדרש להיותו של המסרון בגדר הטרדה מינית. מדובר במסרון שהנתבע שלח למספר נמענים, ואין מדובר במסר שהנתבע שלח לתובעת באורח ספציפי ושעוסק בה (השוו, ת"פ (שלום ב"ש) 58417-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

(7.9.2020): "המדובר היה בסרטונים ובתמונות "ויראליים" כלומר – הופצו והועברו בתפוצה רחבה... בית המשפט מקבל טענת הנאשם, כי ההקשר הכללי של העברת הסרטונים והתמונות היה היתולי ואין מתלווה אליהם כל פניה, המתמקדת במיניותה של המתלוננת".

52. כאמור, דנו בשני המסרונים בנפרד מטענות התובעת להטרדות מיניות שנעשו בעל-פה. עם זאת אוסיף, שגם אם נבחן את התנהלות הנתבע כפי שהוכחה כמכלול – דהיינו, אמירה בעל-פה שאינה ראויה בפתח הדיון בבית המשפט, בצירוף שני המסרונים האמורים – עדיין דעתי היא שההתנהגות שהוכחה אינה עומדת ברף הנדרש לקיומה של הטרדה מינית. כאמור, בין הצדדים אין יחסי מרות. על מידת החומרה של האמירה בעל-פה כפי שהוכחה עמדנו לעיל. שני המסרונים אינם עוסקים בתובעת עצמה, הם נשלחו לנמענים נוספים, וקדמה להם התכתבות בין הצדדים שלה אופי ידידותי וקליל. על כן, לטעמי אף כמכלול אין הדבר עומד ברף הנדרש לקיומה של הטרדה מינית.

53. לסיום אעיר, כי מובן שהדבר תלוי נסיבות. ניתן לסבור שתתכנה נסיבות אחרות, חמורות יותר, שבהן שליחה חוזרת ונשנית של מסרונים גסים חרף התנגדות הנמען תעלה לכדי הטרדה מינית. כמובן שניתן להתחשב במכלול היחסים בין הצדדים, כגון קיומם של יחסי מרות, אופי השיח הקודם ביניהם וכיוצא באלו נסיבות. אולם בענייננו, דעתי היא שאין בחציית הרף באופן המביא להטלת אחריות משפטית.

(III) לשון הרע ופגיעה בפרטיות

54. התובעת טוענת לדברי לשון הרע ולפגיעה בפרטיותה בכך שהתובע אמר ל-מ', כי בעלה של התובעת נוהג כלפיה באלימות (סעיפים 14 ו-43 ואילך לכתב התביעה). בתמיכה לתשובתו לתלונת התובעת לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין, הגיש הנתבע את תצהירו של מ', שבו נרשם:

"3. זכור לי, כי באחד הימים ש[הנתבע] ואנוכי היינו יחד בכניסה של בית משפט ברחוב שוקן בת"א ועברה שם עו"ד שאיני מכיר, אמר לי [הנתבע] כי מדובר בחברה לעבודה שסיפרה לו כי בעלה נוהג כלפיה באלימות".

55. בעלה של התובעת הכחיש שאי-פעם נהג באלימות כלפי רעייתו (עמ' 47 לפרוטוקול). התובעת העידה שלא אמרה לנתבע שהיא אישה מוכה (עמ' 65 שורות 3-14 לפרוטוקול).

56. לגרסת הנתבע, הוא ראה את התובעת, הבחין ש'נפלו פניה', שאל אותה לשלומה, ואז התובעת השיבה לו דבר מה לגבי בעלה, ולגבי היחסים ביניהם בעקבות הולדת ילדם, וכי חוסר הסובלנות של בעלה כלפיה הוא גדול. עם זאת, הנתבע העיד שהתובעת לא אמרה לו שבעלה היכה אותה (עמ' 111 שורה 37 עד עמ' 112 שורה 18 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

57. הנתבע תיאר את שיחתו עם מ' ואת המניע לעשייתה. לפי עדותו, "השיחה שלי עם [מ'] על זה הייתה בגדר של דאגה לתובעת ותו לא" (עמ' 112 שורות 8-9 לפרוטוקול). כן העיד הנתבע: "...בזמנו זה קצת זיעזע אותי, ולכן גם דיברתי עם [מ'] שהוא מתעסק בתעבורה ופלילים, כאילו פליליסט מבחינתי" (עמ' 111 שורות 19-20 לפרוטוקול). כן העיד הנתבע: "באותו רגע אני זוכר שזה די טילטל אותי ולכן כמו שאמרתי, זו הסיבה שפניתי לאדון [מ'] ושיתפתי אותו" (עמ' 113 שורות 5-6 לפרוטוקול). מ' הוא לדברי הנתבע "חבר ילדות" (עמ' 113 שורה 14 ועמ' 129 שורות 13-14 לפרוטוקול). בלשון הנתבע בהמשך עדותו (עמ' 113 שורות 22-29 לפרוטוקול):

תסביר לי את הסיבה לפניה אליו. ולספר לו על מה שהיא סיפרה לך.	עו"ד לוטן:
אמרתי שבזמנו כשהיא סיפרה לי, למרות חוסר העניין שלי בזה, לא רציתי להיכנס לזה, אבל עדיין, מסופר לי משהו שהוא לכאורה לא תקין. אז גם במסגרת החברות שלי עם [מ'], מישהו לפי]רוק איתו את העניין הזה, וגם במסגרת עצה, כאילו אם צריך לעשות משהו.	[הנתבע]:
זאת אומרת אתה סמכת על העצה שלו, האם אתה צריך לדווח על זה, האם אתה צריך להודיע לרשויות,	עו"ד לוטן:
כן, היה גם את המוטיב הזה, בהחלט".	[הנתבע]:

לאחר מכן העיד הנתבע שבמילה "אלימות", לא התכוון שהתובעת מוכה על-ידי בעלה, אלא התכוון לחוסר סובלנות של הבעל ולכך שהוא צועק עליה (עמ' 128 שורות 19-26 לפרוטוקול). בהמשך העיד הנתבע (עמ' 129 שורות 15-28 לפרוטוקול):

אתם כבר לא חברים? אז בגלל זה הוא לא מגיע? נכון. ואין לי קשר איתו גם היום, והיינו חברי נפש וזה היה במסגרת 1 מהשיחות הרבות שהיו לי איתו, שיחה אישית. זה הכל. ועובדה שרק איתו שיתפתי את העניין. עובדה, היא העידה פה שמישהו ניגש אליה אמר לה שמעתי שבעלך, ודאי שלא. ודאי שלא עשיתי.	עו"ד קאירי:
לא הבנתי אז התייעצת איתו או סיפרת לו את זה בקטע רכילותי, אני לא מצליחה להבין.	[הנתבע]:
לא רכילותי, בקטע של קודם כל לפי]רוק מעצמי, ודבר שני מ' מבחינתי הוא עו"ד פליליסט, מלבד היותו עו"ד לענייני תעבורה, אני יודע שהוא מייצג גם עניינים פליליים. וכן, נועצתי בו.	עו"ד קאירי:
על מה?	[הנתבע]:
האם לעשות עם זה משהו.	עו"ד קאירי:
עם מה שהתובעת סיפרה לך?	[הנתבע]:
כן, זו הייתה הכוונה שלי".	

אוסף, שעדות הנתבע בדבר המניע לשיחתו עם מ' הותירה בי רושם מהימן.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

58. בנסיבות אלו, דעתי היא שעומדת לנתבע הגנת תום הלב, בהתאם לסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן – **חוק איסור לשון הרע**), שעניינו בפרסום שנעשה מתוך "חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום".

כפי שנפסק, הגנה זו מורכבת משלושה יסודות: היחסים שבין המפרסם לנמען הפרסום; תוכן הפרסום; והנורמה המחייבת לעשות את הפרסום (ראו, דנ"א 2121/12 פלוני נ' אורבך, פ"ד סז(1) 667, 720 (2014)). אשר ליסודות ההגנה שעניינם ביחסים בין המפרסם לנמען ובתוכן הפרסום, בין אלו יחסי גומלין. כך, "מקום בו משקלו של אחד משני יסודות אלה הוא גבוה במיוחד, עשויה לחול נורמה המחייבת את עשיית הפרסום, וזאת אף אם משקלו של המשתנה השני הוא קטן יחסית. למשל, מקום בו היחסים בין המפרסם לנמען קרובים הם או משמעותיים במיוחד, עשויות הדרישות ביחס ל"תוכן" להיות מקילות יותר, ולהיפך" (שם, בעמ' 721). אשר לנורמה המחייבת את הפרסום, החובה לפרסם אינה חייבת להיות מעוגנת בחוק, אלא היא גם יכולה להיות קיימת במישור החברתי-מוסרי בלבד, ולשקף תפיסה חברתית בדבר האיזון בין הערכים המתנגשים (שם). חובה שכזו עשויה לקום כשקיימת סכנה לחייו, בריאותו או רכושו של אדם (שם, בעמ' 722).

59. הנתבע העיד כי שוחח בנושא ביחידות עם מ'. הוא תיאר את מ' כחבר ילדות. הנתבע ביקש להתייעץ עימו בעניין התובעת. משכך, דעתי היא שהנתבע פעל מתוך "חובה מוסרית" לעשות את אותו פרסום. מדובר בשיחה ביחידות, בין שני אנשים, כך שהיקף הפרסום אינו חורג מגדר הסביר (סעיף 16(א) לחוק). למעלה מן הנדרש, בתצהירו של מ' נאמר שאינו מכיר את התובעת.

אכן, הנתבע לא הציג תשתית להוכחת נכונות הדברים בדבר קיומה של אלימות. אולם אין הדבר גורע מכך שהוא רשאי בתום לב להתייעץ עם חבר בעניין. "הגנת תום הלב אשר בסעיף 15 איננה מותנית בהיות הפרסום אמת" (ע"א (מחוזי חי') 53807-10-20 פארס נ' בולוס, פסקה 24 (8.2.2021)). גישה אחרת עלולה להביא לתוצאה מרחיקת לכת. טלו מקרה אחר, תיאורטי, שבו הנסיבות הן כדלקמן: אישה אכן סובלת מאלימות. פלוני שומע על כך, ומתייעץ עם חברו מה לעשות בנידון. תהא זו תוצאה שאינה סבירה ושאינה רצויה, אם בגין עצם ההתייעצות עם החבר ייתבע פלוני בתביעת לשון הרע, ותביעה זו תתקבל אלא אם פלוני יוכיח שבפועל אותה אישה אכן סובלת מאלימות. הדבר יטיל מגבלה שאינה מידתית על חופש הביטוי, וכן עלול לפגוע באינטרס למגר אלימות נגד נשים.

60. התובעת טוענת בסיכומיה כי לא עומדת לתובע הגנת תום הלב, שכן הוא לא האמין בנכונות הדברים שמסר ל-מ' (סעיף 16(ב)1) סיפא לחוק איסור לשון הרע). אולם הנתבע טען בכתב הגנתו שהוא "מעולם לא הכיר פן כזה אצלו [אצל הבעל, א.ו.] ואף לא ידע אם להאמין לדבריה [של התובעת, א.ו.] או לא" (סעיף 25 לכתב ההגנה; וכן ראו סעיף 29 לתצהיר הנתבע שהוגש לוועדת האתיקה, מוצג מ/6). אין הדבר שקול להעדר אמונה באמיתות הדברים. כאמור, מדובר בשיחה ביחידות בין שני אנשים. המניע שלה היה התייעצות בנושא. אדם רשאי להתייעץ עם אחר בגין חשש

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

המקנן בו. בנסיבות אלו, אין בכך שהנתבע לא ידע האם מדובר בדברים נכונים אם לאו כדי לשלול ממנו את הגנת תום-הלב.

כן אוסיף שהתובעת לא טענה כי אין תחולה להגנה בשל זהות הנמען של הפרסום והאם כלפיו הופנתה החובה לבצע את הפרסום. מכל מקום, וכאמור, מדובר בשיחה בין שני יחידים, כשהנתבע טען כי מדובר במי שהיה חבר שלו, והוא ביקש להתייעץ עימו. בנסיבות אלו, יש לראות ב-מ' כמי שהתקיימה כלפיו החובה לבצע את הפרסום. זאת גם אם מטרת השיחה הייתה האם יש לפעול בעניינו של צד שלישי.

61. התובעת, בסיכומיה, טוענת בקצרה כך: "בעניינ[נ], מתקיים יסוד הפרסום, הן לוועדת האתיקה והן לעו"ד [מ']...". (סעיף 29 לסיכומיה). בכך, להבנתי, טוענת התובעת בסיכומיה שהן השיח בין הנתבע לבין מ', הן הגשת התצהיר של מ' לוועדת האתיקה, הם פרסומים העולים לכדי לשון הרע. הדברים גם מובאים בכתב התשובה (סעיף 20 לכתב תשובה). זאת להבדיל מייחוס דברי לשון הרע אך לשיח בין הנתבע לבין מ'.

ראשית, היה מקום להביא טענה זו עוד בכתב התביעה, ובבהירות. הנתבע הלך על כך בסיכומיו, ובמידה רבה של צדק (סעיף 72 לסיכומיו). מכתב התביעה לא עולה טענה בהירה שלפיה עצם התשובה לוועדת האתיקה מהווה פרסום שהוא לשון הרע – להבדיל מן השיח המתואר בין הנתבע לבין מ'. כך, התוכן של הדברים בדבר אלימות הובא גם בתצהירו של הנתבע עצמו שהוגש לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין (עיינו, עמ' 33 לנספחי כתב התביעה), ולא רק בתצהירו של מ'. אם גם הבאת הדברים בפני ועדת האתיקה היא פרסום המהווה לשון הרע, לא היה צורך שהתובעת תתייחס בתביעתה דווקא לתצהירו של מ', ומצופה שהייתה מתייחסת לדברים שמסר הנתבע עצמו לוועדת האתיקה. עם זאת, התובעת התייחסה בכתב התביעה לתצהירו של מ' ולא לתצהירו של הנתבע, והדבר מחזק את המסקנה שתביעתה מתייחסת לשיח בין הנתבע לבין מ', ולא לעצם הגשת התצהיר לוועדת האתיקה.

כפי שנפסק, מטרת כתב הטענות היא "להעמיד את היריב על טיב הטענה הצפויה שתיטען נגדו, על מנת שיוכל להתכונן ולא יהא מופתע" (ע"א 135/67 **פקיד השומה, תל אביב 4 נ' פורת**, פ"ד כא(2) 411, 419 (1967)). עוד כפי שנאמר, "המטרה המרכזית של כתבי הטענות היא להגדיר בצורה מדויקת ככל האפשר את הפלוגתות העומדות במחלוקת בין הצדדים, כך שבפני בעלי הדין ובית המשפט תהיה פרוסה יריעת המחלוקת האמתית בשלב מוקדם של ההליך" (יששכר רוזן-צבי **ההליך האזרחי** 381 (2015)). עיון בכתב התביעה מלמד שאין בו טענה בהירה כי הפרסום המהווה לשון הרע הוא גם עצם הבאת הדברים בפני ועדת האתיקה.

שנית, הטענה שלפיה עצם הגשת התשובה לוועדת האתיקה עולה לכדי פרסום המהווה לשון הרע אינה טענה של מה בכך. מדובר בטענה שהיה מקום לנמקה כדבעי. למשל, בהלכה הפסוקה

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

הובעה העמדה שלפיה ההתדיינות מול ועדת האתיקה חוסה תחת הפרסומים המותרים לפי סעיף 5(13) לחוק איסור לשון הרע, גם אם בסופו של דבר לא הניב הבירור הליך בפני בית הדין המשמעתי (עיינו, סקירת הפסיקה בת"א (שלום י-ם) 30225-08-15 **גבעון נ' מרמש**, פסקה 17 סיפה 13.6.2019)). אוסיף שלא מצאתי מקום לקבוע בכך מסמרות, נוכח האמור לעיל ולהלן.

שלישית, לנתבע עומדת הגנת תום הלב גם בהקשר זה. משהוגשה התלונה נגד הנתבע, המענה לתלונה נועד להגן על עניין אישי כשר שלו (סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע). משהגישה התובעת נגד הנתבע תלונה לוועדת האתיקה בלשכת עורכי-הדין, יש לתת לנתבע את מלוא יומו בהתגוננות מפני התלונה. הכל, כמובן, כשהדברים אינם חורגים מתחום הסביר (סעיף 16(א) לחוק), אולם בנסיבות שבהן אדם מתגונן מפני תלונה לטעמי יש לאפשר לו מתחם סבירות מספק המאפשר לו להגשים את זכות הטיעון שלו. אוסיף שלא ניתן לזקוף לחובת הנתבע שלא טען להגנה זו, שכן הדברים הובאו מפי התובעת שלא בבהירות.

כך, התובעת טענה בתלונתה לוועדת האתיקה, בין היתר, כי מעשיו של הנתבע גרמו ל"מתח משפחתי" אצל התובעת, וכן תיארה את שליחת ההודעה על-ידי בעלה באמצעות המכשיר הסלולארי שלה ואת השיחה שבה בעלה התקשר לנתבע וצעק עליו (עמ' 16-17 לקובץ כתב התביעה). הנתבע טען בתשובתו לתלונה, בין היתר, כי התלונה הוגשה ממניעים זרים הקשורים לחייה האישיים של התובעת, ושהתובעת חשפה בפניו שהיא חווה אלימות מצד בעלה, תוך קישור הדברים לשיחת הטלפון של בעלה של התובעת לנתבע. גם בהמשך תשובתו לוועדת האתיקה, הנתבע קישר בין טענת האלימות לבין תלונתה של התובעת (ראו, סעיפים 17 ו-20 לתצהירו). אומנם, בסופו של יום התלונה נגנזה (מוצג י"ג לתיק המוצגים מטעם התובעת), ויתכן שבחוכמה שבדיעבד, אותם תיאורים שהביא הנתבע בתשובתו לוועדת האתיקה בדבר היחסים בין התובעת לבעלה לא נדרשו וגם בלעדיהם התלונה הייתה נגזרת. אולם בעת שהתלונה הייתה תלויה ועומדת, לטעמי יש מקום לתת לנילון מרווח פעולה מספק להגשמת זכות הטיעון שלו מפני התלונה, ובנסיבות דנא לא ניתן לומר שהנתבע חרג ממתחם זה.

יפות לענייננו קביעותיו של כב' השופט נ' סולברג, בת"א (שלום י-ם) 18135/00 **יזדי נ'**

שידלוב, פסקאות 9-10 (12.3.2003):

"9. דומני, כי לא יכול להיות ספק בדבר, שתשובתו של הנתבע לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, על תלונתו של התובע, נועדה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע. סוף סוף, תלונה נגד עורך דין אינה עניין של מה בכך. זו עלולה להביא להגשת קובלנה נגדו, ולתוצאותיה של קובלנה, עלולות להיות השלכות מרחיקות לכת על שמו הטוב, על משלח ידו, ועל מטה לחמו של עורך-הדין הנילון.

...פשוט וברור, כי צריך להיות לו, לנתבע, יומו בלשכת עורכי הדין, להשיב כדבעי על מה שנטען כנגדו. תשובתו אינה צריכה להצטמצם בהכרח רק למענה ישיר לטענות שבתלונה. יריעת המחלוקת אינה נמדדת רק על פי

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

התלונה. יש וראוי להרחיב בתשובה את היריעה, כדי לפרוס בפני וועדת האתיקה את התמונה במלואה, מנקודת מבטו של הנילון. ודוק: אלמלא באה לעולם תלונתו של התובע, לא היה הנתבע כותב את שכתב לוועדת האתיקה של לשכת עורכי-הדין. זו, הינה רשות המוסמכת לבדוק ולחקור בתלונות על מעשיהם ומחדליהם של עורכי-דין במסגרת תפקידם. הנתבע לא יצא לרחובה של עיר לפרסם בקול גדול לשון הרע על התובע. הפירסום לא נעשה אלא על דרך של הגשת תגובה לתלונה של התובע ללשכת עורכי-הדין...

10. אשר ללשון שנקט בה הנתבע, הלכה היא, כי גם ניסוח "בלשון חריפה ומכאיבה", יכול שייחשב כסביר [ע"א 809/89 משעור נ' חביבי, פ"ד מ"ז (1), 10]. הנתבע נקט לשון עניינית, ומתונה במידה ניכרת מזו שנקט בה התובע. וזאת להזכיר: "כתבי טענות בהליכים אזרחיים ידועים בהיותם חד-צדדיים ומוטים באופן חד לטובת הצד. הם נוטים, בדרך-כלל, להאיר היבט צר ואינטרסנטי של ההתדיינות. אין לשכוח, כי כתבי-הטענות נהנים מחסינות רחבה מאחריות בגין לשון הרע (סעיף 13 (5) לחוק איסור לשון הרע). על רקע זה עלולות להיכלל בהם טענות קשות, אשר לא תמיד יש להן יסוד ראיתי מוצק" [דברי כבוד השופט ת' אור ברע"א 3614/97 דן אבי-יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, ואח', פ"ד נג (1) 26, 91-92]. דברים אלה, יפים - בשינויים המחוייבים - גם לענייננו, אומנם בעוצמה מופחתת (היות ובהגנות תום הלב עסקינן, ולא בפירסום מותר, לפי סעיף 13 (5) הנ"ל)".

ובהמשך (בפיסקה 14 לפסק-הדין):

"אך טבעי הוא שעורך-דין אשר מתבקש ליתן תשובתו לתלונה שהוגשה נגדו ללשכת עורכי-הדין... יעשה להגנתו, יפרט את גירסתו, יתאר את הרקע ואת הפרטים. אין זה מן המידה, שתשובתו - כשאינה נושאת חן מלפני המתלונן - תהווה בסיס לתביעת לשון-הרע נגדו".

62. בכתב התביעה מתייחסת התובעת בקצרה לאמירה נוספת מפי הנתבע ש-מ' כתב בתצהירו, שבה ייחס לתובעת כינוי שבו כינתה את בעלה (ראו, סעיף 5 לתצהירו של מ' וסעיפים 44-45 לכתב התביעה, ואבקש שלא לחזור על הדברים). לבדיקתי התובעת לא חזרה על עניין זה בסיכומיה, כך שיש לראותו כנושא שנזנח. בנוסף, היה מקום שהתובעת תבהיר במפורש בכתב התביעה האם גם אמירה זו מהווה חלק מתביעתה. מכל מקום ולגופו, מעדות התובעת עולה שהיא השתמשה בכינוי בעל דמיון (ראו עדותה בעמ' 63 שורות 20-21, עמ' 92 ועמ' 95 שורות 6-9 לפרוטוקול; וראו גם עדות הבעל בעמ' 56-57 לפרוטוקול). הפער בין עדות התובעת לבין הכינוי כפי שמופיע בתצהירו של מ', אינו מהותי (עיינו, סעיף 14 סיפא לחוק איסור לשון הרע).

63. אשר לטענת התובעת כי דבריו של הנתבע ל-מ' הם בגדר פגיעה בפרטיות, ראשית, בהינתן טענתה כי דברים אלו נטולי יסוד, התובעת לא הבהירה מה הייתה הפגיעה בפרטיותה. שנית, ובדומה לדיני לשון הרע, לנתבע עומדת הגנה בהתאם לסעיפים 18(2)(ב) ו-18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 ("הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה", וכן "הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע"), ומאותם הנימוקים שהובאו לעיל.

בית משפט השלום בהרצלייה

ת"א 27218-07-21 פלונית נ' פלוני

סוף דבר

64. אשר על כן, התביעה נדחית.

65. בהחלטתי מיום 21.8.2022 נקבע שהדיון יתקיים בדלתיים פתוחות, לצד איסור פרסום שמות הצדדים, וכן נאמר כי איסור הפרסום עשוי להיבחן בשנית בפסק-הדין בהתאם לתוצאתו. החלטה זו ניתנה לאחר שהתובעת הותירה את השאלה האם הדיון יתקיים בדלתיים סגורות לשיקול דעת בית המשפט.

התביעה נדחתה. לאור התוצאה, פרסום שמות הצדדים עלול לפגוע בפרטיותם באורח חמור ושלא לצורך (סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984). על כן, איסור פרסום שמות בעלי הדין שנקבע בהחלטתי הנזכרת יותר על כנו.

66. לאור הביקורת שניתן למתוח על התנהלותו של הנתבע כמפורט בפסק-דין זה, וכן לאור התבטאויותיו הלא ראויות של הנתבע כלפי התובעת בחלק מכתבי טענותיו (טרם נטל ייצוג), לא ייפסקו הוצאות לזכות הנתבע. כן נתתי את הדעת לעניין שלילת ההוצאות לטענת התובעת באשר להיקף סיכומי הנתבע (לא מצאתי מקום לתת הוראה נוספת בעניין בהעדר בקשה בנושא וכן לאור הגדלת היקף סיכומי התשובה שהותר לתובעת).

פסק-הדין ניתן לפרסום ללא שמות בעלי הדין.

ניתן להגיש ערעור על פסק-הדין תוך 60 ימים מיום המצאתו.

ניתן היום, י"ד אלול תשפ"ג, 31 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

אמיר ויצנבליט, שופט